

[Indenrigsministeren.]

denne udvikling. Dette ville imidlertid i nogle tilfælde virke uheldigt, fordi visse omegnskommuner i forvejen har en højere beskatning end centralkommunen. Det gælder, f. eks. Hvidovre og Rødovre, der i 1961-62 havde udskrivningsprocenter på 87 og 88 mod 82 i København. En forøgelse af udligningstilsvarene ville forstærke disse forskelle.

Hvis man skulle regulere afløsningstilsvarene, kan man således ikke uden videre regulere alle kommuners tilsvær på samme måde. Hvis en eventuel regulering skal virke udlignende, må de enkelte kommuners tilsvær reguleres under hensyn til, hvorledes beskatningsforholdene i denne kommune forholder sig til beskatningsforholdene i de andre kommuner i byområdet. En sådan individuel regulering vil blive meget kompliceret og vil foregribe en mere varig løsning. Regeringen har derfor fundet det rigtigst at foreslå afløsningstilsvarene opretholdt uændret.

Forslaget om ændring i lov om erhvervsskattens afløsning m. v. går som nævnt til lige ud på at forlænge fikseringen af udligningsordningen mellem de 3 „gamle“ hovedstadskommuner uændret. Denne ordning, der blev indført i 1937 til erstatning for erhvervsskatten mellem de 3 kommuner, byggede på meget komplicerede sammenlignende beregninger over kommunernes udgifter og indtægter, og loven blev regelmæssigt ændret i takt med de ændringer, der gennem lovgivningen eller på anden måde skete i de 3 kommuners økonomiske vilkår. I forbindelse med den væsentlige omlægning af beskatningsforholdene og byrdefordelingen, der skete i foråret 1959, var det nødvendigt at foretage en fiksering af udligningstilsvarene, idet det måtte anses for udelukket at foretage de ændringer i udligningsloven efter de hidtil gældende principper, der måtte anses for en nødvendig følge af den nye lovgivning. Udligningstilsvarene blev derfor fikseret således, at de i regnskabsåret 1959-60 udgjorde 105 pct. og i regnskabsårene 1960-61 og 1961-62 110 pct. af de for regnskabsåret 1957-58 beregnede tilsværbehold.

Selv om det ville have været muligt i hovedstadsvoldgiftsretten på forligsmæssig ba-

sis at nå frem til en ændring af beregningsreglerne for udligningstilsvarene efter de hidtil gældende principper, således at fikseringen kunne ophæves fra og med regnskabsåret 1962-63, må det forekomme uhenigtsmæssigt at vende tilbage til disse komplicerede regler på et tidspunkt, hvor man sigter på en mere rationel løsning af problemerne for hele hovedstadsområdet. Det har derfor forekommet naturligt at forlænge den stedfundne fiksering af udligningstilsvarene på samme måde, som afløsningstilsvarene er foreslået forlænget.

Under hensyn til at der sigtes på en mere varig ordning af forholdene i hovedstadsområdet, er det næppe tænkeligt, at der vil blive behov for at nedsætte hovedstadsvoldgiftsretten på ny, og det er derfor foreslået, at bestemmelsen om nedsættelse af voldgiftsretten udgår.

I tilknytning til den foreslåede forlængelse af erhvervsskatteafløsnings- og udligningsordningerne er der i *forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen* under punkt 4 og 5 foreslået en forhøjelse af indtægtsgrænserne for erhvervsskattepligten.

I forbindelse med den i 1959 gennemførte ophævelse af erhvervsskatten og indførelse af afløsningstilsvær i 9 byområder blev der foretaget en væsentlig forhøjelse af de indtægter, der betingede erhvervsskattepligt. Erhvervsindtægten skulle således udgøre 10 000 kr. mod før 4 000 kr., og den skattepligtige indkomst skulle udgøre 20 000 kr. mod, at den før skulle overstige indtægtsgrænsen for nydende medlemskab af en anerkendt sygekasse. Forhøjelsen af grænserne havde til formål at begrænse opkrævning af erhvervsskat mest muligt, idet erhvervsskatten alene skulle have til formål at hindre en udvikling, hvorved skatteydere med større erhvervsindtægter af skattemæssige grunde flyttede fra byområderne til kommuner med lav beskatning.

Idet jeg bemærker, at der på længere sigt må arbejdes hen mod en fuldstændig ophævelse af erhvervsskatten, som dog først vil kunne foretages, når der er truffet andre foranstaltninger til at modvirke de uheldige virkninger af forskellene i kommunernes skatteniveau, vil det således ind-